

γνωστραὶ δὲ ἐπιτήδευοι μόνον τῆς ἐπιτηδεύσεως καὶ τῶν θωπεύσεων, διότι αἱ γυναῖκες ἐκλέγοντο ἄνδρας πάντες ἐπίσης ἀνομίους αὐτῶν, διότι εἰς τὰς οἰκίας ἐκείνων ἐβασίλευεν ἡ λιτότης καὶ ἡ ἀπλότης, ἐνῶ σήμερον ὑπερέβη τὰ ἐσκεμμένα ἡ κενοδοξία, καὶ ἡ ἐπίδειξις, διότι ἐνῶ ζῶσιν ἐν τῇ κατωτάτῃ ἢ μεσαίᾳ τάξει ἐπιβλέπουν εἰς τὴν ἐκλογὴν συζύγων οὐχὶ ποτὲ ὁμοίων των ἀλλὰ τῆς ὑψηλοτέρας τάξεως, τοὺς ὁμοίους οὐτε ἐγνώρισαν, οὐτε δύνανται νὰ σπουδάσωσιν. (Ἀκολουθεῖ.)

ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ὁ χωλὸς Φεβρουάριος παρῆλθε σκυθρωπὸς, ἄνευ διασκεδάσεως, ἄνευ τέρψεως· βραίνομεν ἤδη εἰς τὸν μῆνα τῆς μετανοίας, τῶν προσευχῶν. Εἶπον τὰ Ἔργα καὶ αἱ Ἡμέραι ὅτι αἱ ἀποκρέω παρῆλθον σιγαλαί· ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι ἐπεκράτησε κατ' αὐτὰς ἐντελής νάρκωσις, καὶ τίς ἢ αἰτία; . . . ἡ μελαγχολία, ἡ διδυμος ἀδελφὴ τῆς ἀχρηματίας, συνετέλεσεν οὐκ ὀλίγον πρὸς τοῦτο.

Εἰς τὰς ἐπαρχίας ὁ λαὸς εὐθύμησε, διεσκεδάσεν, ἔσπεισε τῷ Βάκχῳ, ὃς ἦθ' ἐγένετο καὶ ὁ Θεὸς τῶν Ἀθηνῶν ἀντὶ τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς. . . Εἰς τὴν Ἀκαίαν χορὸς ἐπὶ χορῶν, εἰς Ναύπλιον ἐπίσης, ἀλλὰ μετ' ἐπεισοδίων. . . μετὰ ζηλοτυπιῶν. . . διότι ἡ εὐδαίμων πόλις τῶν Ναυπλιέων κατέστη, λέγεται, ἤδη δῆμος τῶν ζηλοτύπων. Πιστεύομεν δὲ ὅτι αἱ Πάτριαι, ἡ βελτιωτέρα αὕτη πόλις τῆς Ἑλλάδος, κύπτουσα ἤδη ὑπὸ τὴν μάστιγα τῆς ἀνεχεῖας καὶ τῆς ἐρυσίθης διῆλθε τὴν ἀποκρέω πενθίμως. . . ἀλλ' ἡ Σύρος; . . . ἡ καλλιγύναϊξ Σύρος, ἡ ὡς Σειρὴν καταθέλγουσα τοὺς ἐξ Ἀθηνῶν ἐρχομένους, . . . ἡ Σύρος εἶχεν ἐφέτος μεγάλην τσαρικοστίην κατ' αὐτὴν τὴν ἀποκρέω. Ἐνα μόνον χορὸν ἔδωκε μία μόνη λέσχη. . . καὶ τοῦτο ἐκ συνεισφορᾶς, ἀλλ' ἐγένετο τοῦλάχιστον καλὴ ἀρχὴ τοῦ νὰ δοθῶσι καὶ χοροὶ τινεσὶ ἰδιαιτέροι διὰ συνδρομῆς, καὶ οὕτω νὰ διασκεδάσῃ ἡ στερουμένη πάντων, ἀλλ' ἀγαθὴ καὶ ἐμπορικὴ νεολαία τῆς Ἑρμουπόλεως.

Ἄλλ' ὅμως ἐδόθησαν καὶ δύο ἰδιαιτέροι χοροὶ εἰς ἐπισήμων ἐμπόρων οἰκίας τὴν ἑβδομάδα τῆς Τουρινῆς, ὅς καὶ αὐταὶ αἱ Ἀθηναίαι ἤθελον φρονήσκειν. Εἰς τὸν πρῶτον, τὸν τῆς Κ. Κ. οἱ προσκεκλημένοι εὐθύμησαν καὶ εὐαρεστήθησαν ἄκρως διὰ τὸ περιποιητικὸν καὶ τὸ ἀφελὲς τῶν οἰκοδεσποτῶν. Ἐστολιζέτο δὲ οὗτος ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ δύο τῆς Ἑρμουπόλεως ἀγγέλων· τὸν ἕνα ἐκόσμιε καλλονὴ ἀμειμπτος, τὸν ἕτερον χάρις καὶ θέλγητρα ἀμίμητα. Εἰς τὸν δευτέρου δὲ τὸν τῆς Κ. Δ. οὐχὶ μόνον ἡ εὐαρεστήσις ἦτο πλήρης, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐθιμοτυπία ἐντελεστάτη καὶ ἐκλελεγμένη. Τόσον ἡ συμπεριφορὰ καὶ ἡ ὑποδοχὴ τῶν οἰκοδεσποτῶν ἦτο ἐκ

τῶν σπανίων. Δὲν εἶχε δὲ ὁ χορὸς οὗτος ἀνάγκην παρουσίας ἀγγέλου τινός, διότι τὸ λαμπρότερον κόσμημα τοῦ χοροῦ, παρουσία ἡγεμονικὴ ὄντως καὶ ἀπαράμιλλος, ἦτο ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ.

Τὸ Ἰταλικὸν μελόδραμα ἔτερπε τοὺς πάντας καὶ πλῆθος πολὺ συνέρρεε, πολλὰ τῶν θελκτικῶν Κυριῶν ἐνεδύνοντο φιλαρέσκως, ἡ δὲ Σελήνη ἐνίοτε ἀνέτελλεν, ἐν κύκλῳ μαύρων συνέφων, καθ' ὅλην τὴν λαμπρότητα. Ἡ ὑπέροχος μελωδὸς Μαρινάντζελη παρέστησε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ χειμῶνος τὰ μελοδράματα *Λουκρητίαν Βόργιαν*, *Λουίζαν Μόλλερ*, *Νόρμαν* καὶ τὴν κόρην τοῦ *Συντάγματος* καὶ ἐγοήτευσεν τὸ κοινὸν διὰ τῆς ἀμιμῆτου ὑποκρίσεώς της, τοῦ μελωδικοῦ καὶ τεχνικοῦ ἄσματος τῆς καὶ τῆς ἐξαισίου καλλονῆς της. Ὁ ἔρωσ, ὁ τρόμος, ἡ λύπη, ἡ ἀπελπισία, ἡ υἱικὴ στοργή, ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πάθη ἐξεφράζοντο τόσον ζωηρῶς παρ' αὐτῆς, ὥστε ὁ θεατὴς πρὸς στιγμὴν ἐπίστευεν εἰς τὴν πραγματικότητα· ἄλλοτε, ἡ ὠραιότης τῶν πλησιεστέρων θεωρεῖων ἐπεσκίαζε τὴν σκηνὴν, σήμερον ἡ σκηνὴ ἐπεσκίαζε τὰ θεωρεῖα. . . ἀπέναντι τοῦ ἡλίου, οἱ λαμπρότεροι ἀστέρες, δὲν εἶναι εἰμὴ ἀστέρες.

Τὴν 24 τοῦ παρελθόντος ἐδόθη παράστασις πρὸς ὄφελος τῆς Κ. Μαρινάντζελη, τὸ πλῆθος ἦτον ὑπέμετρον· τὴν ὑπέροχον ταύτην μελωδὸν τὸ κοινὸν ὑπεδέξατο δι' ὑπερβάλλοντος ἐνθουσιασμοῦ, καὶ οὐχὶ μόνον ἀνοδοῦσμαι ὡς χάλαζα κατέπιπτον καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως, ἀλλὰ καὶ στέφανοι ἐκ ψευδῶν ἀνθέων καὶ εἰδύλλια καὶ ἡ εἰκὼν τῆς λιθογραφημένη. Ἐκτὸς τῶν ἐνθουσιωδῶν χειροκροτήσεων καθ' ὅλην τὴν παράστασιν, τὸ κοινὸν εἰς τὸ τέλος ἐκάλεσεν αὐτὴν πεντάκις ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ τῇ ἀπένημε τὰς εὐχαριστήσεις του· τοιαύτη λαμπρὰ ὑποδοχὴ εἰς μελωδὸν δὲν ἔγινεν εἰμὴ πρὸς δέκα ἐτῶν ἴσως.

Πρὸ δύο μηνῶν ἦλθεν ἐξ Ἰταλίας καὶ ἄλλη μελωδὸς οὐχὶ εὐκαταφρόνητος ἡ Κ. Φινέτη· ἡ εὐθύνσις τοῦ θεάτρου ἐκήρυττεν αὐτὴν ὡς τὸ ὄγδοον θαῦμα τοῦ κόσμου, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ μελωδὸς αὕτη ἔχουσα τὰς ὑψηλὰς φωνὰς μελωδικὰς, στερεῖται ὀλοτελῶς οὐ μόνον σκηνικῆς τέχνης, ἀλλὰ καὶ τῶν μεσαίων καὶ χαμηλῶν φωνῶν, ὥστε τὸ ἄσμα τῆς παρίστησιν ἀνωμαλίαν ἀνεξήγητον μεταβαλλόμενον εἰς πραγματικὸν ἄσθμα. Ἡ Κ. Φινέτη παρέστησε τὸ μελόδραμα ὁ Ἄττιλας ἀρκοῦντως καλῶς, μ' ὅλον ὅτι ἡ μονωδία τοῦ μελοδράματος τούτου ἠκούσθη ἀδομένη ἄλλοτε ἀσυγκρίτως καλύτερα παρὰ τῆς Κ. Κομινότης.

Ὡς πρὸς τὸ κωμικὸν μελόδραμα τὸ *Elisir d' amore* (τὸ φάρμακον τοῦ ἔρωτος) ἡ Κυρία Φινέτη δὲν εἶναι πλασμένη ἀπὸ τὴν φύσιν διὰ νὰ προσποιῆται πρόσωπα νεαρὰ, κινήσεις φιλαρσεκείας, χαριεντισμοῦ, πρᾶγμα ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν ἡλικίαν της καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς· ἀπαξ μόνον παρεστῆθη τὸ μελόδραμα τοῦτο, ἦτο δὲ ἡ δευτέρα ἐκδοσις τῆς Ζενερέντολας μετ' ὀλιγώτερα τυπογραφικὰ παροράματα.

Τὸ Ἰταλικὸν μελοδράμα ἐξακολουθεῖ ἡ Κ. Μαρινάντζελη ἀπεσύρθη τοῦ Θεάτρου· μετὰ ἐπταήμερον διακοπὴν τῶν παραστάσεων τῆς πρώτης ἐβδομάδος τῆς τεσσαρακοστῆς, ἡ Κ. Φινέτη παρέστησε τὴν *Somnambula* (somnambula)· ἀπορούμεν πῶς ἡ μελωδὸς αὕτη ἢ τοσοῦτον *trouperan* τὴν καρδίαν ἔχουσα ἀπεφάρσιε νὰ ἐπιφέρει διὰ τῶν ἰδίων τῆς χειρῶν τραῦμα θανατηφόρον κατὰ μελοδράματος τοῦ Θείου Βελίνη ἢ πρώτη μωνωδία κατεκερματίσθη, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη κακῶς ἐξετελέσθησαν.

— Ἐλθωμεν ἤδη καὶ εἰς τὰ ἀφορώντα τὴν πολιτείαν μας· μικρὰ τροποποιήσις τοῦ ὑπουργείου ἐγένετο καὶ ὁ Ρήγας Παλαμίδης γενόμενος Γεροσταθῆς παρητήθη τοῦ ὑπουργείου, ἀντικαταστάθεις παρὰ τοῦ Κ. Ἀμβροσιάδου μέχρι τοῦδε Νομάρχου Ἀθηνῶν. Ὁ Κ. Ρήγας Παλαμίδης περὶ τὰ τέλη τῆς ὑπουργικῆς του ζωῆς ἐνήργησε πρῶτον αὐστηρᾶς δικαιοσύνης, τὴν ἐπικύρωσιν τῆς δημοτικῆς ἐκλογῆς Ἐρμουπόλεως, ἥτις πρὸ τόσου καιροῦ ἀνεβάλλετο χάριν ἐνὸς ὑπουργοῦ· ὑποψήφιοι διὰ τὴν θέσιν τοῦ Δημάρχου εἰσὶν οἱ ΚΚ. Α. Δαμαλάς, Καλλέργης καὶ Κάπαρης, ἅπαντες ἄνδρες ἀνεξαρτήτου χαρακτῆρος καὶ εὐυπόληπτοι δημόται ἢ σύμπνοια τῆς ὑπερισχυσάσης μερίδος εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς ἦτον ὁ βράχος ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνετρίβησαν τὰ λοξοειδῆ σχέδια τῶν ἐναντίων. Πολὺς γίνεται λόγος εἰς τὴν πόλιν μας περὶ τοῦ Ῥώσσου Ἰπναυάρχου Κ. Καρνηλώφ ὅστις περὶ τὰς ἀρχὰς ἱσταμένου εἶχε φθάσει εἰς Πειραιᾶ δι' ἐκτάκτου πολεμικοῦ Ῥωσικοῦ ἀτμοπλοίου· ἡ αἰτία τῆς ἀφίξεώς του ἀγνοεῖται, τοῦτο δὲ μόνον εἶναι γνωστὸν ὅτι παρουσιάσθη εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα ἡμῶν, καὶ ἀκολούθως ἐπεσκέφθη τὴν Ἀκρόπολιν.

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ.

Πρὸς Ἰταλίδα μελωδόν.

MARIETA MARINANTZELH.

ὦ Ἰταλίσ, μὲ καλλονὴν κ' ἐπώνυμον ἀγγέλων,
Ἐπιφανεῖσα ὡς ἀστὴρ ἠδὺς καὶ ἀνατέλλων

Εἰς τ' ἄστου τῆς Παλλάδος,

Σειρῆν, ἰδοὺ ἐμάγευσας διὰ τῆς καλλονῆς σου
Διὰ τῆς γλυκυτάτης σου καὶ λιγυρᾶς φωνῆς σου

Τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος.

Ἐψαλλον ἄλλοτε ἐδῶ Ἀμφίονες, Μουσαῖοι,
Ὀρφεῖς, Κορρίναι, κ' ὄπαδοι τοῦ Ἄρεως Τυρταῖοι

Κ' οἱ φθόγγοι οἱ γλυκεῖς των

ὧς ν' ἀναπάλλον ἔναυλοι καὶ ἔνθροι εἰσέτι,

Κι' ὁ Ἕλλην τὸν ψιθυρισμὸν τῆς αὔρας ὑποθέτει

ὧς ἦχον τῆς φωνῆς των.

Τοῦ Ἑλικῶνος πάντοτε τὸν ἔτερψαν τὰ δῶρα
Κι' ὡς ἦτο πάλαι προσφιλέα, εἶν' ὁ αὐτὸς καὶ τώρα,
Ἄγνος υἱὸς τῆς Μούσης.

Καὶ διὰ τοῦτο, Ἰταλίσ, καὶ σοῦ μετ' εὐφροσύνης
ἤκουσεν ἤδη ὡς πτηνοῦ τῆς θεῖας Ἴπποκρήνης,
Ἦδυμελῶς λαλούσης.

Καὶ ὅταν εἰς τὸν φθόγγον σου ὁ ἔρωσ ὑποστένη,
Ὅταν αὐτὸς ἐκδίκησιν ἢ μένος τι ἐμφαίνη . . .

Ἢ ὅταν ἀπολείπη,

Εἰς τῆς ψυχῆς τὴν ἔκστασιν, ἢ ὅταν τὸν συντρίβῃ
Τοῦ ἄλγους τραῦμα σκληρόν τι, πῶς τότε πάντας
θλίβει.

Ἢ ὁμιλοῦσα λύπη . . .

Τὸ οὖς μας ὑπὸ τῆς φωνῆς ἐκείνης τεθελγμένον
Θέλει ν' ἀκούῃ πάντοτε, ὅταν κι' αὐτὸ ἀσθμαῖνον,

Τ' ἀγωνιῶν μας στήθος,

Συμπάλλει μετὰ τῶν παλμῶν τῆς μαγικῆς φωνῆς σου
Καὶ τὴν ψυχὴν ἀνάρπαστον κρατεῖ ἢ καλλονή σου.

Καὶ τὸ γλυκὺ σου ἦθος.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Ὁ διατημότερος καὶ μεγαλοφύστερος πολιτικὸς τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος, καὶ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀυστρίας, πρίγκηψ Μετερνίχος, ἔχει ὡς γνωστὸν, ἕνα ὀφθαλμὸν πλειότερον τοῦ Ὀμήρου. Ἰδοὺ δὲ πῶς τοῦτο ἀνεκαλύφθη.

Ζωγράφος τις ἐν τοῖς μάλιστα δόκιμος, προσεκληθὴς νὰ ποιῆσῃ εἰκόνα αὐτοῦ. Τὸν ἐκάθισε λοιπὸν κατάντικρον τοῦ ἡλίου εἰς τὴν λάμπιν τοῦ ἡλίου ὁ εἰς μὲν ὀφθαλμὸς τοῦ πρίγκηπος ἐταπεινώθη δακρύσας, ὁ ἕτερος ὁμοῦς ἔμεινεν ἀπαθῆς καὶ ἀτάραχος. Τοῦτο παρατηρήσας ὁ ζωγράφος ἐσκέφθη διὰ τοῦ ἐξῆς λογικωτάτου ὄντως ἐνθυμήματος.

Μεταξὺ πάντων τῶν ὄντων τῆς φυσικῆς ἱστορίας, μόνος ὁ αἰτὸς δύναται νὰ ἀτενίσῃ τὸν ἥλιον. Ἀλλ' ὁ Κ. Πρίγκηψ δὲν εἶναι αἰτὸς. . . ἄρα λοιπόν. . .

Οἴκοθεν δ' ἐννοεῖται ἂν τὸν εὐφῶς τοῦτον συλλογισμὸν του διεκοίνωσεν εἰς ἄλλους ἢ ὄχι.

Οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, ἔλεγεν ὁ μέγας τῆς Ῥώμης ῥήτωρ Κικέρων πρὸς τὸν ἀδελφόν του πυγμαῖον μὲν ὄντα, μὴ καλυόμενον ὅμως ἐκ τούτου νὰ καυχᾶται ἐφ' ἡρωϊσμῷ, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι κρεμοῦν τὸ ξίφος εἰς τὸ πλευρὸν των, σὺ δ' ἐκρεμάσθης εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ξίφους.

Πολυτέλεια ἐθεωρεῖτο παρὰ τοῖς προγενεστέροις ἡμῶν καὶ κυρίως παρ' Ὀθωμανοῖς τὸ διατρέφειν καὶ παρ' ἑαυτοῖς ἔχειν γελωτοποιούς. Τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος δὲν ἐξηρεῖτο Ὀθωμανὸς τις Σατράπης. Καὶ δὴ προσκαλεσάμενος ἐσπέραν τινὰ τὸν